

IZRASLINA NA JEZIKU

F.L. (Nemačka)

1. februara 2009.

„Trebalo je da jednostavno čekam”

Motivisana mnogim GNM svedočenjima koja sam pročitala u poslednje vreme, želela bih da vam ispričam o iskustvu koje sam nedavno imala.

Za GNM znam već 14 godina, a poslednjih 8 sam je veoma intenzivno proučavala. Išla sam na mnoge seminare i predavanja koje je držao Helmut Pilhar (Austrija). Jednom sam čak imala veliku sreću da prisustvujem seminaru koji je vodio Dr Hamer lično, i bila sam duboko impresionirana! Takođe, pohađam grupe za učenje GNM u svojoj okolini.

Beskrajno sam zahvalna Dr Hameru na njegovim otkrićima, i Helmutu na njegovim neumornim naporima u širenju ovog divnog znanja. Već godinama sam u stanju da odmah prepoznam kad doživim konflikt pa mogu svesno da se pozabavim njime i da ga razrešim – razrešiti konflikt po nekad može da znači jednostavno prihvatanje situacije. Takođe sam u stanju da strpljivo čekam kad znam da sam u fazi isceljenja. Zahvaljujući GNM, naučila sam da vrlo pomno posmatram sebe i svoja osećanja. Jedno znam sigurno, a to je da mi, ljudi, moramo naučiti da se ponašamo obzirno prema svojim bližnjima, jer i same reči mogu da budu poput bodeža i izazovu najveće konflikte.

Ne tako davno, imala sam iskustvo koje se još jednom 100% pokazalo u skladu sa GNM. Na jeziku mi se niotkuda pojavila izraslina veličine 1½ cm. Evo priče o tome šta se dogodilo.

Za Božić su nam u goste došli ćerka mog muža i njen suprug sa svojom dečicom (2 i 4 godine). Bilo je lepo posle podne, i kad su njih dvoje pošli a mi se opraštali sa njima, deca su već trčala napolju. Odjednom se iz pravca naših sporednih vrata (imamo dva ulaza) čuo prilično jak tresak, koji je čak i ćerka mog muža očigledno čula. Odmah sam pomislila da su deca ponovo gađala kamenom ta vrata, pošto su to isto uradila i prošli put kad su bili kod nas. Tada sam im rekla da deca ne bi smela tako da se ponašaju, a posebno ne smeju da bacaju kamenje na vrata koja na sebi imaju staklene ploče.

Nakon što su otišli ovog puta, nisam više razmišljala o tom događaju dok nisam slučajno prošla pored tih sporednih vrata i videla da je staklo napuklo, ali ne i slomljeno. Jedan poveći kamen je još uvek bio ispred tih vrata. Rekla sam mužu da smatram ispravnim da kažem njegovoj ćerki ovo, čisto da zna, i da razgovara sa decom. Pukotina na staklu nije problem, rekla sam, ne smeta mi da ostane. Samo se radilo tome da ona zna – ne da bi grdila decu ili nešto slično – to mi nije bila namera, samo sam htela da ima uvid u to što se desilo.

Međutim, moj muž se strašno uznemirio. Nije hteo da bilo šta kažem njegovoj ćerki, jer je smatrao da bi to samo unelo napetost u porodicu. Taj dečak je ipak još uvek tako mali, rekao je, iako ja lično mislim da je četvorogodišnjak dovoljno star da zna da se kamenjem ne gađa staklo! Moj muž je samo hteo da ima svoj mir, a svoje unuke voli iznad svega.

Ja takođe želim mir, ali ponekad čovek mora da razgovara sa svojom porodicom i o neprijatnim stvarima. Pošto je on i sledećeg dana bio uznemiren zbog toga, nisam se usudila da pišem ili da razgovaram sa njegovom ćerkom, iako sam se i dalje osećala loše zbog cele te situacije. Neprestano sam razmišljala o tome (kompulzivno razmišljanje), i čak sam se poverila grupi dobrih prijateljica putem imejla. Mislila sam da će me razgovor o tome izvući iz mog osećaja izolovanosti.

Posle tačno 13 dana, bila sam ubeđena da treba da sledim svoje srce i da uradim ono što smatram ispravnim. Sela sam i napisala vrlo ljubazan i učitiv imejl ćerki mog supruga i objasnila joj zašto sam tako dugo oklevala sa pisanjem. Njen odgovor je bio veoma pozitivan, i bilo joj je drago što sam joj rekla. Naravno da je čula tresak, i rekla mi je da joj je bilo jasno da deca bacaju kamenje. Samo nije znala da su pogodili staklo na vratima. Takođe je smatrala da je trebalo odmah i direktno da joj kažemo.

Dva jutra kasnije, imala sam čudan osećaj na jeziku. I zaista, na desnoj strani jezika primetila sam poveliku izraslinu. Odmah sam znala da to ima veze sa celom pričom o kamenju. Iako sam podelila incident sa prijateljicama, još uvek sam ostala aktivna u konfliktu „jezik mi je vezan”, da tako kažem, zbog stava mog muža. Razrešenje konflikta je bilo pisanje pisma njegovoj ćerki i otvoreno iznošenje mišljenja osobi koja je i trebalo da ga čuje.

Pogled na GNM tabelu mi je potvrdio, da što se jezika tiče (nalazi se u crvenom delu), u fazi aktivnosti konflikta postoji gubitak ćelija (ulceracija), dok u fazi isceljenja dolazi do uvećanja broja ćelija koje znači prirodnu nadoknadu tkiva. Zato sam, jednostavno, morala da čekam. Bilo je malo neprijatno, ali sam znala da će proći. Trebalo je tačno 13-14 dana da se otok, iz dana u dan, polako smanji na pola. Sada je još uvek prisutna kvržica koja postepeno nestaje.

Da sam otišla kod alopatskog lekara, najverovatnije bi mi dijagnostikovao „karcinom jezika”, i ko zna šta bi mi se nadalje dešavalo. Ne mogu vam opisati koliko sam srećna i zahvalna što znam GNM.

F.L.

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com